

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/25/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122260715
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6122260715.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: A. B. B., C. XX, D., A.: XX XXX XXX, zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, Bratislava proti žalovanému: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. G. XXX/X, XXX XX H., zastúpenému: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, v konaní o zaplatenie 2.051,94 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 8Csp/20/2022-181 zo dňa 05.05.2023, takto

rozhodol:

Zrušuje sa rozsudok vo výrokoch II. a III. a v rozsahu zrušenia sa vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

I. Súd zastavuje konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 14,82 eur.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 037,12 eur, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 070,90 eur od 5.9.2019 do 12.1.2022, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 055,10 eur od 13.1.2022 do 8.2.2022, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 051,94 eur od 9.2.2022 do 17.3.2022, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 044,51 eur od 18.3.2022 do 7.4.2022, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2 037,12 eur od 8.4.2022 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pri ktorej právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojho podnikania, kým žalovanému bol úver poskytnutý ako fyzickej osobe nepodnikateľovi. Táto skutočnosť ani nebola sporná. Následne vzhľadom na námietky žalovaného sa súd zaoberal aktívnou legitimáciou žalobcu súvisiacu s posúdením platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a následného postúpenia pohľadávky. Skúmal podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“). Zistil, že k žalobe bola pripojená tretia upomienka s dokladom preukazujúcim jej odoslanie žalovanému (podací hárok), z ktorého vyplýva odoslanie tejto upomienky dňa 30.5.2019 (z údajov na ľavej strane na boku), pričom žalobca v priebehu konania doložil aj sledovanie tejto zásielky zo stránky Slovenskej pošty, z ktorej vyplýva doručenie tejto upomienky dňa 6.6.2019. V tejto upomienke bol žalovaný upozornený na možnosť predčasného zosplatenia úveru, ak dlžnú sumu neuhradí. V tomto smere námietku žalovaného o nedoručení tretej upomienky súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Podobne k žalobe bola pripojená aj výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom, ktorou právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému vyhlásenie okamžitej splatnosti

úveru. Táto výzva bola doručená žalovanému dňa 28.8.2019. Za tohto stavu mal súd prvej inštancie preukázané splnenie podmienok na platné zosplatenie pohľadávky z úveru spočívajúcej v doručení výzvy pred zosplatením a následne oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru.

Námietku žalovaného ohľadne neurčitosti výzvy pred zosplatením a následného zosplatenia úveru z dôvodu neuvedenie splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu, súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú. Súd pritom vychádza z toho, že v zmysle cit. § 53 ods. 9 OZ sa vyžaduje, aby dodávateľ upozornil spotrebiteľa na uplatnenia práva požadovať celý zostatok dlhu pred lehotou jeho splatnosti. Takúto výzvu pred zosplatením a jej doručenie mal súd v tomto konaní preukázanú. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ ani § 565 OZ neukladajú povinnosť uvádzať aj splátku, pre ktorú sa požaduje predčasné splatenie dlhu. Za tohto stavu mal súd preukázané splnenie podmienok na platné zosplatenie úveru, v dôsledku čoho potom boli splnené aj podmienky upravené v § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj ako „ZoSÚ“) na platné postúpenie pohľadávky.

V súvislosti s aktívnou legitímáciou žalobcu sa súd prvej inštancie zaoberal ďalej námietkou žalovaného týkajúcou sa nesplnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej aj ako „ZoB“). Mal preukázané omeškanie žalovaného aspoň s časťou svojho záväzku dlhšie ako 90 dní ku dňu postúpenia. Pokiaľ ide o splnenie druhej podmienky - výzvy pred postúpením pohľadávky, zistil, že žalobca predložil k žalobe tretiu upomienku zo dňa 30.5.2019 s dokladmi preukazujúcimi jej doručenie a výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 13.8.2019 s dokladom o jej doručení. Podľa názoru súdu ust. § 92 ods. 8 ZoB nešpecifikuje bližšie náležitosti výzvy v zmysle tohto ustanovenia, teda ani povinnosť, že by v danej výzve malo byť upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky. Aj keď výzva pred zosplatením či oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti smerujú k predčasnej splatnosti dlhu, ani OZ ani ZoB nevyklúčujú, že by takéto výzvy nemohli byť zároveň aj výzvou v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, zvlášť pokiaľ ide o výzvu na úhradu pri zosplatení dlhu. Ak súd mal preukázané doručenie takýchto výziev, súd uzavrel, že za tohto stavu mal preukázané aj splnenie podmienok na platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB.

Pokiaľ ide o skúmanie bonity, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca predložil súdu doklady, z ktorých vyplýva, že jeho právny predchodca pred poskytnutím úveru skúmal bonitu žalovaného. Vychádzal pritom jednak z údajov, ktoré mu poskytol samotný žalovaný ohľadne jeho osobných a ďalších pomerov, ktoré uviedol v žiadosti a jednak z preverenia príjmov a peňažných záväzkov znižujúcich príjem žalovaného ako spotrebiteľa z registrov údajov o spotrebiteľských úveroch. Ak pritom zistil príjmy a výdavky na úvery, ako sú uvedené vyššie, rozdiel medzi týmito príjmami a výdavkami aj po zohľadnení životného minima na žalovaného a jeho manželku a splátky poskytnutého úveru vytváral dostatočnú rezervu na uspokojovanie aj bežných potrieb rodiny žalovaného. Podľa lustrácií vykonaných právnym predchodcom žalobcu z rôznych registrov pritom vyplýva, že v čase poskytnutia úveru nemal žalovaný záznam o delikvencii, takže dovtedajšie úvery riadne splácal. Za tohto stavu súd vyhodnotil, že právny predchodca dodržal odbornú starostlivosť pri preverení schopnosti žalovaného splácať úver pred jeho poskytnutím.

Následne sa súd zaoberal namietanou absenciou podstatných náležitostí zmluvy, ktoré podľa cit. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovaný namietal absenciu náležitosti upravenej v § 9 ods. 2 písm. j) a g) zák. č. 129/2010 Z.z. (t.j. podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby a nesprávne uvedenú RPMN v dôsledku nesprávne uvedenej celkovej výšky úveru).

K absencii podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobie, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny, je potrebné v prvom rade uviesť, že v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy nešlo o náležitosť zmluvy upravenú v § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z., ale v § 9 ods. 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z.z. Čo je však podstatné je skutočnosť, že ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. k tomuto ustanoveniu, tieto podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, sa uvádzajú v prípade variabilnej úrokovej sadzby, kedy sa úroková sadzba v priebehu vzťahu mení alebo je predpoklad jej zmeny v závislosti od zmien indexu alebo referenčnej úrokovej sadzby, na ktoré je naviazaná. Uvedené podmienky umožňujú spotrebiteľovi získať vedomosť, za akých podmienok je možné očakávať zmenu úrokovej sadzby. V danom prípade bola dohodnutá fixná úroková sadzba, ktorá sa v priebehu úverového vzťahu nemení, teda táto argumentácia žalovaného je absolútne nedôvodná, keďže sa na daný prípad nevzťahuje.

Pokiaľ ide o námietku nesprávnosti RPMN z dôvodu neuvedenia celkovej výšky úveru, ani túto súd nevyhodnotil ako dôvodnú. V danom prípade mal súd z prehľadu splátok preukázané, že žalovanému

bola poskytnutá celá dohodnutá suma úveru vo výške 3.000,- eur tak, ako bola uvedená v zmluve o úvere. Za tohto stavu na daný prípad z pohľadu súdu nemožno aplikovať rozhodnutie SD EÚ, na ktorý v tomto smere poukazoval žalovaný. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že následne bol zo strany žalovaného uhradený poplatok vo výške 30 eur, keďže tento bol v zmluve riadne dohodnutý a žalovaný bol oboznámený s povinnosťou ho uhradiť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a vzhľadom na to, že zmluva o úvere obsahovala z pohľadu súdu všetky náležitosti, ktorých absencia spôsobuje podľa zákona č. 129/2010 Z.z. sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, súd uzavrel, že poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov.

Konštatoval, že žalobca sa v danom prípade domáhal zaplataenia iba zostatku istiny. Z prehľadu splátok je zrejmé, kedy a v akých výškach splácal žalovaný úver, pričom z tohto prehľadu vyplýva aj zápočet jednotlivých úhrad. Za tohto stavu neobstojí námietka žalovaného, že nie je zrejmé, ako boli platby započítané. Suma uplatňovaná žalobcom po zohľadnení úhrad započítaných na istinu a po započítaní ďalších úhrad žalovaného vo výške 18,96 eur, ako žalobca uvádzal v žalobe (čo nebolo popreté) a úhrad, v ktorej výške vzal žalobu späť, skutočne predstavuje iba zostatok istiny. Súd prvej inštancie preto s prihliadnutím na vyššie prezentované závery dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, preto jej vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplataenie žalovanej sumy upravenej po čiastočnom späťvzati žaloby.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie čo do posúdenia skúmania bonity právnym predchodcom žalobcu pred uzavretím úverovej zmluvy. Podľa žalovaného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy právny predchodca žalobcu nemal k dispozícii údaje o príjmoch a výdavkoch žalovaného a reálne neposúdil aká finančná čiastka ostane žalovanému po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie spolu s mesačnou splátkou za úver k dispozícii. Právny predchodca žalobcu neskúmal, aké má žalovaný náklady na živobytie, stravu, ubytovanie celkovo na bežný chod domácnosti. Navyše údaje z výpisu z registra klientskych informácií sú neúplné, nič nehovoriace, teda právny predchodca žalobcu ani z týchto údajov nemohol mať vedomosť o príjmoch žalovaného. Keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ, nie je oprávnený požadovať jednorázové splatenie dlhu. Sankcia uvedená v § 11 ods. 2 ZoSÚ má za následok, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ je potrebné považovať za neplatné, čo má za následok nepreukázanie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Zároveň keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, došlo k postúpeniu tzv. živého úveru čo je v rozpore s ustanovením § 17 ZoSÚ.

Žalovaný poukázal na to, že ak by sa pripustilo doručenie tretej upomienky pokusu o zmier zo dňa 30.05.2019 v priebehu 06.06.2019, dobrovoľná lehota 15 dní na uhradenie omeškaných splátok uplynula 21.06.2019 a preto právny predchodca žalobcu mal vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky, teda v danom prípade ku dňu 19.07.2019, keďže právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru až 13.08.2019, postupoval v rozpore s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka, keďže mimoriadnu splatnosť nevyhlásil do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020 sp. zn. 5 Cdo 36/2020, uverejnenom v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a Rozhodnutí súdov SR č. 1/2021, v ktorom bolo potvrdené, že právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru musí veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Ďalej žalovaný namietal, že žalobcom predložený poštový podací hárok bez úradnej pečiatky Slovenskej pošty, a.s. nepreukazuje doručenie ani snahu o doručenie poštovej zásielky a vôbec z neho nie je zrejmé, že preukazuje podanie tretej upomienky na poštovú prepravu. Poštový podací lístok bez presného označenia a identifikácie zásielky nepreukazuje odoslanie ani doručenie vyššie uvedených listín vzťahujúcich sa k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ, žalobca teda nepreukázal ani odoslanie ani doručenie vyššie uvedených listín. Následne, ak žalobca preukazuje doručenie tretej upomienky dokladom – výpisom z informačného portálu Slovenskej pošty pod číslom, tento výpis nepreukazuje, čo bolo obsahom doručovanej zásielky. Žalovaný popiera, že by obsahom doručovanej zásielky bola tretia upomienka. Z uvedeného dôvodu žalovaný uvádza, že žalobca odkazom na výpis z informačného portálu Slovenskej pošty pod číslom zásielky nepreukázal doručenie tretej upomienky.

Ak teda žalobca nepreukázal doručenie tretej upomienky pokusu o zmier, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka,

preto potom podľa názoru žalovaného je nutné tretiu upomienku zo ako aj Výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom považovať s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné právne úkony. Nad rámec uvedeného aj Najvyšší súd SR vo viacerých súdnych rozhodnutiach uvádza, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nemôže predstavovať výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. V rozsudku zo dňa 31.03.2022 sp.zn. 2Cdo/266/2020, Najvyšší súd uviedol, že cit.: „Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.“ Z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR vychádzal aj Najvyšší súd SR v Uznesení zo dňa 27.10.2022 sp.zn. 4Cdo/75/2020. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu v zmysle § 388 CSP a to tak, že vo zvyšnej časti zamietne žalobný návrh a prizná žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie ani na zmenu napadnutého rozsudku.

5. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

6. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok I., ktorým bolo konanie čiastočne zastavené nebol odvolaním napadnutý, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp.zn. 7Cdo/7/2010)

9. Z dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť Všeobecná úverová banka a.s. uzatvorila so žalovaným dňa XX.XX.XXXX zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ďalej len „Zmluva“) v predmete poskytnutia bezúčelového úveru vo výške 3.000,- eur, ktorý sa zaviazal žalovaný vrátiť prostredníctvom 64 splátok vo výške 68,89 eura do 19.07.2023 v celkovej výške 4.154,80 eura. Žalobca nadobudol pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14.02.2020 uzavretej s postupcom Všeobecná úverová banka a.s. a Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 14.09.2021.

10. Z obsahu Zmluvy je bez pochyb zrejmé, že na právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi žalobcom a žalovaným, je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriaďiť predmetný zmluvný vzťah právnemu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery, a to ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ako

vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo Zmluvy, ani samotným žalobcom v konaní spochybnené a namietané nebolo.

11. Súd prvej inštancie svoje vyhovujúce rozhodnutie vo výroku II. založil okrem iného aj na tom, že sa zaoberal skúmaním posudzovania bonity žalovaného pred uzavretím Zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu a dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno k dodržaniu odbornej starostlivosti jeho právnym predchodcom pri preverení schopnosti žalovaného splácať úver pred jeho poskytnutím. Podľa zistení súdu prvej inštancie žalobca vychádzal pri skúmaní bonity zo žiadosti žalovaného o poskytnutie úveru, z preverenia príjmov a záväzkov z registrov údajov o spotrebiteľských úverov, pričom bolo zohľadnené aj životné minimum na žalovaného a jeho manželku.

12. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

14. Bonita vyjadruje hodnotu a dôveryhodnosť ekonomického subjektu (napr. firmy, jednotlivca, ale i obce alebo štátu) na finančnom trhu. Súvisí s hospodárením daného subjektu a vyjadruje tak jeho solventnosť, kredibilitu, schopnosť zhodnotiť vkladný kapitál resp. naplniť svoje záväzky. V širšom pohľade súvisí i s dobrou povestou. Napriek tomu, že často býva stotožňovaná s ratingom, ktorý predstavuje schopnosť splácať svoje dlhy, má bonita širší rozsah a rating je len jednou z jej zložiek.

Bonita subjektu je najčastejšie posudzovaná bankami pred poskytnutím úveru, alebo inými subjektmi pred majetkovým vstupom do firmy, investovaním, alebo nadviazaním obchodného partnerstva. Všeobecne má hodnotenie bonity významný vplyv vo veriteľsko-dlžníckych vzťahoch. Ak banka vyhodnotí klienta ako úveruschopného, vyjadruje tak svoju dôveru v jeho schopnosť plniť svoje záväzky. Čím je bonita firmy lepšia, tým vyzerá pre prípadných veriteľov menej rizikovo, a tým lacnejšie zdroje financovania môže byť schopná získať.

Hodnotenie bonity určitého bankového klienta je výsledkom úverovej analýzy, ktorá je súčasťou úverového procesu. Po fáze žiadosti o úver nasleduje fáza skúšky úverovej spôsobilosti žiadateľa (analýza úverovej schopnosti), v rámci ktorej sa analyzujú tri hlavné oblasti: právne pomery žiadateľa, osobná dôveryhodnosť žiadateľa a jeho hospodárska a finančná situácia.

U individuálnych žiadateľoch banka posudzuje osobné údaje ako vek, pohlavie, vzdelanie, profesiu, rodinný stav a tiež trvalé príjmy a pravidelné výdaje žiadateľa, či celej domácnosti.

Banka skúma tiež žiadateľovu úverovú históriu a platobnú morálku. Jedným zo zdrojov (nie jediným) týchto informácií je Spoločný register bankových informácií (SRBI), ktorý zhromažďuje informácie o úveroch a dlžníkoch z podnikateľskej sféry od všetkých slovenských bánk a pobočiek zahraničných bánk pôsobiach na Slovensku.

V minulosti prebiehalo hodnotenie bonity dlžníka prevažne subjektívnym posúdením. V prvej polovici 19. storočia plnili funkciu bánk súkromní zmenáreni a tí individuálne posudzovali úverovú bonitu súkromníkov a štátov a podľa toho im požičiavali peniaze za rôzne vysoký úrok. S nástupom nepriameho financovania a hlavne pre potreby inštitucionálnych veriteľov bolo potrebné hodnotenie viac zobjektívniť a zjednotiť jeho postupy. Začali sa čiastočne využívať rôzne matematicko-štatistické modely ([https://sk.wikipedia.org/wiki/Bonita_\(financie\)](https://sk.wikipedia.org/wiki/Bonita_(financie))).

Oklikou se tak v rámci týchto úvah dostáva znovu do popredia myšlienka formulovaná náležením sp. zn. I. ÚS 199/11; totiž prečo by měla státní moc poskytovat ochranu právům v podobě vykonávacího řízení subjektu, který nejenže neproověřil finanční možnosti toho, komu půjčil své peníze, ale také toho, kdo úvěr neposkytl s odůvodněnou důvěrou v to, že bude řádně splacen, nýbrž spíše s cílem dosažení (většího) zisku realizací mnohdy násobného zajištění původního dluhu, k němuž žadatel úvěrů - dlužník, ať už z

nevědomosti, z bezvýhodnosti aktuální životní situace nebo i z vlastní nezodpovědnosti a lhostejnosti přistoupil. Ústavný soud České republiky III. ÚS 4129/18

Povinnost soudu zkoumat, zda úvěrující prověřil úvěruschopnost budoucího dlužníka (sp.zn. III. ÚS 4129/18 ze dne 26. února 2019). Nezkoumá-li obecný soud, zda úvěrující při poskytnutí spotřebitelského úvěru prověřil schopnost úvěrovaného plánovaný úvěr splatit, zasáhne tím do základního práva spotřebitele na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Je nevyhnutné dať do pozornosti, že vo veci C-303/20 Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol takto: Článok 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že preskúmanie účinnej, primeranej a odrádzajúcej povahy sankcií ustanovených v tomto článku za porušenie najmä povinnosti posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa uloženej v článku 8 tejto smernice sa musí vykonať tak, že sa v súlade s článkom 288 tretím odsekom ZFEÚ zohľadní nielen ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré bolo prijaté osobitne na účely prebratia uvedenej smernice, ale takisto všetky iné ustanovenia tohto práva, pričom sa musia vykladať v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a ciele tejto smernice tak, aby uvedené sankcie splnili požiadavky stanovené v článku 23 tejto smernice.

Vo veci C-679/18 Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto: Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.

15. Z jednotlivých bodov rozsudku súdneho dvora (prvá komora) zo 6. júna 2019 vo veci C-58/18, C. B. proti Belfius Banque SA, vyplýva:

Ako to bolo pripomenuté v bode 29 tohto rozsudku, aj keď smernicou 2008/48 sa harmonizujú len určité aspekty pravidiel členských štátov v oblasti zmlúv o spotrebiteľskom úvere, z odôvodnenia 44 tejto smernice vyplýva, že členské štáty s cieľom zabezpečiť transparentnosť a stabilitu trhu a v očakávaní ešte širšej harmonizácie musia dbať na to, aby zaviedli vhodné regulačné alebo kontrolné opatrenia, uplatniteľné na veriteľov.

Spájať tak povinnosť veriteľa overiť úverovú bonitu spotrebiteľa s právnym dôsledkom, pokiaľ ide o správanie, ktoré má veriteľ prijať v prípade negatívneho posúdenia, nie je v rozpore s cieľom článku 8 ods. 1 smernice 2008/48. V odôvodnení 26 tejto smernice sa totiž pripomína cieľ spočívajúci v posilnení zodpovednosti veriteľov a v ich odradení od toho, aby úvery poskytovali nezodpovedne.

Navyše smernica 2014/17 prijatá, ako to pripomína jej odôvodnenie 3, v oblasti spotrebiteľských úverov týkajúcich sa nehnuteľností v nadväznosti na medzinárodnú finančnú krízu, ktorá preukázala, že nezodpovedné správanie účastníkov trhu môže podkopať základy finančného systému, aj keď sa neuplatňuje rationae temporis a materiae, preukazuje vôľu normotvorcu Únie posilniť zodpovednosť veriteľov tým, že vo svojom článku 18 ods. 5 písm. a) stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby „veriteľ poskytol úver spotrebiteľovi len vtedy, keď výsledok posúdenia úverovej bonity naznačuje, že je pravdepodobné, že povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere budú splnené spôsobom, ktorý sa podľa danej zmluvy vyžaduje“.

Povinnosť veriteľa stanovená vnútroštátnymi právnymi predpismi zdržať sa uzavretia zmluvy o úvere v prípade, keď sa nemôže odôvodnene domnievať, že spotrebiteľ bude schopný vzhľadom na svoju finančnú a osobnú situáciu splatiť úver v súlade so zmluvou, teda nie je takej povahy, aby narušila cieľ článku 8 ods. 1 smernice 2008/48 alebo spochybnila principiálnu zodpovednosť spotrebiteľa dbať o svoje vlastné záujmy.

16. Odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka. Nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006, a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa

zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 2178/2018).

17. Zákon o spotrebiteľských úveroch kladie veriteľovi povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou, ide teda o povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Veriteľ musí pritom posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu spotrebiteľa, teda nielen jeho príjmy, ale aj výdavky. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/ domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi posúdiť schopnosti spotrebiteľa splácať úver nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

18. Vzhľadom na nároky, ktoré na dodávateľa kladie únijné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného jeho právny predchodca náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

19. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 48) konštatuje, že žalobca predložil doklady, z ktorých vyplýva preverenie príjmov žalovaného, obsah spisu však hovorí o inom. V predloženej žiadosti o flexipôžičku zo dňa 03.04.2018 (č.l. 33-34 spisu) žalovaný síce uviedol, že je živnostníkom od novembra 2008, avšak výška jeho príjmu zo živnosti tam nie je uvedená. V ďalšej žalobcom predloženej listine o preverení žiadosti o poskytnutie úveru na č.l. 105 až 118 spisu je v rámci sekcie Sociologické dáta – Historické údaje taktiež uvedené, že žalovaný je samostatne zárobkovo činnou osobou od novembra 2008, avšak ani v tomto prípade nie je uvedená výška jeho príjmu. Na č.l. 107 spisu je pri položke Výsledok S1 čistý príjem žalovaného: 0, na rube č.l. 108 pri položke Telefonická verifikácia zamestnávateľa - Historické údaje je čistý mesačný príjem za posledný mesiac - bez uvedenia sumy, vedľajší príjem - bez uvedenia sumy, ostatné časti príjmu - bez uvedenia sumy, hrubý príjem - bez uvedenia sumy, základ dane z príjmu – bez uvedenia sumy, čistý mesačný príjem domácnosti - bez uvedenia sumy. Napokon pri položke Nový SIC výsledok na č.l. 109 spisu sú uvedené otázky dopytu na žalovaného týkajúce sa zamestnania, vymeriavacieho základu u zamestnávateľa, invalidného a starobného dôchodku, zamestnania na základe dohody o vykonaní práce a dohody o pracovnej činnosti a registrácie žalovaného, pri nich nie sú uvedené žiadne odpovede. Iné položky v rámci tejto listiny sa nezaoberajú príjmom žalovaného. Iné doklady žalobca vo vzťahu ku skúmaniu príjmu žalovaného jeho právnym predchodcom nepredložil. Na základe týchto zistených skutočností sa preto javí odvolaciemu súdu, že žalobca nateraz neunesol dôkazné bremeno ku skúmaniu príjmu žalovaného pred uzavretím Zmluvy.

20. Pokiaľ ide o skúmanie výdavkov žalovaného, z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca v konaní predložil Výpis z registra klientskych informácií (č.l. 98 až 104 spisu), podľa ktorého mal žalovaný v čase uzavretia Zmluvy 5 existujúcich splátkových úverov s celkovou výškou mesačných splátok 880,- eur a zostatkom úveru 39.491,- eur, 1 existujúci kontokorentný úver s úverovým rámcom 2.100,- eur a kreditné karty splátkové s úverovým rámcom 2.500,- eur, ďalej 5 odmietnutých splátkových úverov, 2 odvolané a 10 ukončených úverov, z toho 7 predčasne. V rámci listiny o preverení žiadosti o poskytnutie úveru sú v rámci položky Mesačné príjmy a výdavky - Historické údaje uvedené NBCB výdavky (nebankové úvery) 283,- eur, SBCB výdavky (bankové úvery) 785,- eur, fixné výdavky (rodinné výdavky, vyživované osoby) 199,48 eura, celkové výdavky 1.068,- eur.

21. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný preukazoval skúmanie výdavkov týkajúcich sa bankových a nebankových úverov, ku ktorým prirátal sumu životného minima 199,48 eura. Z doteraz predložených dôkazov však nevyplýva, že by právny predchodca žalobcu zisťoval priemerné mesačné výdavky žalovaného na živobytie (SIPO, strava, doprava do práce, lieky, telekomunikačné služby a pod.). Odvolací súd poukazuje na ust. § 7 ods. 27 veta posledná ZoSÚ, z ktorého plynie, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny. Pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti.

22. Postup dodávateľa na úverovom trhu, ktorý používa paušálny údaj v podobe sumy životného minima, neplynie ani z opatrenia NBS z 14.11.2017. Z ust. § 2 ods. 5 plynie cit. „Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima²⁾ spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť³⁾ a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu. Celkovou výškou nákladov sa rozumie výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa prvej vety zvýšená o 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.“ Z uvedeného nepochybne neplynie záver ani usmernenie pre dodávateľov na úverovom trhu, že výdavky (resp. výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb) spotrebiteľa sa bez ďalšieho majú rovnať sume životného minima.

23. Z uvedeného sa preto javí, že skúmanie bonity zo strany právneho predchodcu žalobcu bez zistenia výšky mesačného príjmu, pravidelných výdavkov na živobytie, nie je postačujúce pre splnenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Bez toho, aby právny predchodca žalobcu skúmal aj iné spomínané aspekty, napr. celkové mesačné výdavky žalovaného, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy. Nemožno sa preto stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že zo strany právneho predchodcu žalobcu sa jednalo o konanie s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa, čo má dôsledky do bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj čo do straty práva vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

24. V tejto súvislosti je tak vzhľadom na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru následné dôležitou otázkou, či došlo v prejednávanej veci k platnému predčasnému zosplateniu úveru, ak by právny predchodca žalobcu v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ postúpil na žalobcu pohľadávku, ktorá nebola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a taktiež sa nejednalo ani o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Postúpenie pohľadávky s odkazom na Zmluvu o postúpení pohľadávok nemuselo byť platné pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a teda dôvodom na zamietnutie žaloby by bol nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu.

25. Súd prvej inštancie sa taktiež zaoberal skutočnosťou, či Zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch účinným v čase jej uzavretia, pričom dospel k záveru, že obsahuje všetky náležitosti, ktorých absencia spôsobuje podľa ZoSÚ sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti. S uvedeným záverom sa však odvolací súd nateraz nestotožnil.

26. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (§ 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ) a ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom

úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ).

27. V Zmluve výška poskytnutého úveru bola uvedená sumou 3.000,- eur. Z výpisu z úverového účtu žalovaného (č.l. 58 spisu) vyplýva, že okamžite s poskytnutím spotrebiteľského úveru (dňa XX.XX.XXXX) bol žalovanému zaúčtovaný a odrátaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 30,- eur.

28. Podľa názoru odvolacieho súdu ak na účet žalovaného bola pripísaná suma úveru, vzápätí z nej žalobca zinkasoval, ihneď vzal späť sumu poplatku 30,- eur, teda reálne žalovaný disponoval nie istinou úveru 3.000,- eur, ale sumou 2.970,- eur krátenou o zinkasovaný poplatok. Takýto postup žalobcu rozhodne nepotvrďuje, že žalovanému žalobca úver reálne poskytol vo výške dohodnutej sumy v zmluve o to viac, keď uvedený postup iba potvrďuje, že prioritným záujmom dodávateľa (veriteľa) bol ekonomický profit, prioritne a ihneď získať poplatok, ktorý sa ale mal splácať v rámci nákladov spotrebiteľa súvisiacich s poskytnutím úveru v priebehu trvania celého zmluvného vzťahu. Za tejto situácie sa tak javí, že v Zmluve uvedená výška úveru sumou 3.000,- eur bola uvedená nesprávne.

29. Uvedený záver by mal konzekvencie tak čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok. Všetky tri uvedené údaje by totiž vychádzali z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru. Žalobca pri výpočte vyššie uvedených údajov vychádzal z istiny aká je uvedená v Zmluve, t.j. 3.000,- eur a nie 2.970,- eur, teda reálnej sumy, ktorá bola žalovanému zo strany žalobcu poskytnutá (C-377/2014). Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti by nemohol byť správny ani údaj o RPMN, ktorý má osobitný význam. Jeho nesprávne uvedenie je spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, na čo súd prihlíada ex offo (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10).

30. Na rozdiel od právneho názoru súdu prvej inštancie ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

31. So zreteľom na vyššie uvedené odvolaciemu súdu neostávalo nič iné len kasačným vybavením veci zrušiť rozsudok vo výroku II. a III. a postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a podľa § 391 ods. 1, 2 CSP s vrátením veci v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

32. Úlohou prvoinštančného súdu bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť dôvodnosť žaloby v rozsahu zrušujúceho výroku II. a bude potrebné opätovne posudzovanú Zmluvu podrobiť dôslednej kontrole z hľadiska dodržania zákonných podmienok podľa § 7 a nasl. ZoSÚ vo vyššie naznačených intenciách a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi vysporiadať. Pokiaľ dospeje k záveru, že právny predchodca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, vyvodí konzekvencie podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ a § 17 ods. 1 ZoSÚ a dá odpoveď o aktívnej legitímácii žalobcu. Zároveň opätovne sa bude súd prvej inštancie zaoberať existenciou obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. g) a k) ZoSÚ vo vyššie naznačených intenciách. V neposlednom rade je potrebné sa vyrovať v tejto veci s rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-598/21 SP, CI proti Všeobecnej úverovej banke zo dňa 09.11.2023, podľa ktorého článok 3 ods. 1, článok 4 ods. 1, článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13 v spojení s článkami 7 a 38 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej súdne preskúmanie nekalej povahy klauzuly o predčasnej splatnosti obsiahnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere nezohľadňuje proporionalitu možnosti priznanej predajcovi alebo dodávateľovi uplatniť právo, ktoré mu vyplýva z tejto klauzuly, s ohľadom na kritériá súvisiace najmä so závažnosťou nesplnenia zmluvných povinností zo strany spotrebiteľa, takých ako výška splátok, ktoré neboli splatené vo vzťahu k celkovej výške úveru a dĺžke trvania zmluvy, ako aj s možnosťou, že uplatnenie uvedenej klauzuly povedie k tomu, že predajca alebo dodávateľ môže pristúpiť k vymáhaniu súm dlžných na základe tejto klauzuly predajcom rodinného obydľia spotrebiteľa v mimosúdnom konaní.

33. Po opätovnom posúdení veci súd prvej inštancie rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby zodpovedalo požiadavkám stanoveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Zároveň rozhodne aj o všetkých trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP).

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).